

Скальпель — прекрасна річ.

Раніше лікар Стенлі Макі цього не помічав, але зараз, схиливши голову під лампами в операційній, раптом зачудувався тим, як на лезі з діамантовим полиском мерехтіло світло. Справжній витвір мистецтва, ця гостра, як бритва, лунула¹ з неіржавної сталі. Така прекрасна, що він ледь наважився взяти її в руки, бо боявся якимось чином затьмарити її магію. На лезі скальпеля він побачив веселку, світло розбилося на найчистіші елементи.

— Лікарю Макі? Щось не так?

Він звів голову й глянув на операційну медсестру, та насупила брови над хірургічною маскою. Він раніше не помічав і того, які зелені в неї очі. Здавалося, Макі бачить, уперше посправжньому бачить так багато всього. Кремову текстуру шкіри медсестри. Вену, що зміїться її скронею. Родимку над бровою.

То ж *родимка*? Він втупився в неї. Плямка рухалася, повзла, наче багатоніга комаха, до краєчка ока медсестри...

— Стене? — тепер заговорив лікар Радмен, анестезіолог, і його голос розітнув розгубленість Макі. — З тобою все гаразд?

¹ Лунула — особливий тип шийних прикрас епохи ранньої бронзової доби у вигляді півмісяця. Крім цього, так називається півмісяць біля основи нігтя. (Тут і далі — прим. перекл.).

через жовтий підшкірний жир, час від часу зупиняючись, щоб припекти кровотечу. *Жодних проблем. Усе буде гаразд.* Він розріже, видалить апендикс і знову зашиє. Потім піде додому. Можливо, йому просто варто трохи відпочити, провітрити голову.

Макі розрізав блискучу очеревину, увійшов у черевну порожнину. Сказав:

— Відтягуйте.

Операційна медсестра взяла розширювачі з неіржавної сталі й обережно потягнула краї рани.

Макі просунув руку в щілину й відчув, як нутроці, теплі й слизькі, звиваються навколо його долоні в рукавичці. Яке ж це неймовірне відчуття, коли тебе оповиває тепло людського тіла! Це ніби запрошення знову завітати в утробу матері. Він відкрив доступ до апендиксу. Один погляд на червону й набряклу тканину підказав, що його діагноз був правильним; апендикс час видаляти. Він потягнувся за скальпелем.

Тільки коли знову зосередився на розрізі, Стен зрозумів, що щось там було не зовсім правильно.

У черевній порожнині звивалося забагато кишок, удвічі більше, ніж мало б. Значно більше, ніж потрібно жінці. Так не годиться. Він потягнув за петлю тонкої кишки, відчув, як вона ковзає, тепла й слизька, у його руках у рукавичках. Скальпелем відрізав зайве й поклав спіраль, з якої скапувала кров, на тацю. «Добре, — подумав він. — Так значно охайніше».

Операційна медсестра дивилася на нього широко розплющеними очима над хірургічною маскою.

— Що ви *робите?* — закричала вона.

— Забагато кишок, — спокійно відповів він. — Не можна так лишати, — і запхав руку в черевну порожнину та схопив

ще одну петлю кишок. Уся ця тканина зайва. Тільки заважає йому бачити.

— Лікарю Макі, ні!

Він різав. Кров вистрілювала з розітнутої спіралі гарячим дугоподібним струменем.

Медсестра схопила його за руку в рукавичці. Він струсив її, розлючений тим, що звичайна медсестра посміла заважати процедурі.

— Викличте іншу операційну медсестру, — наказав він. — І дайте відсмоктувач. Треба прибрати всю цю кров.

— Спиніть його! Допоможіть мені спинити його...

Вільною рукою Макі потягнувся до відсмоктувального катетера й занурив його кінчик у черевну порожнину. Кров потекла по трубці й полилася в резервуар.

Інша рука схопила його за халат і потягнула від столу. Це був лікар Радмен. Макі спробував струсити і його, але Радмен не відпускав.

— Поклади скальпель, Стене.

— Її треба почистити. Надто багато кишок.

— *Поклади його!*

Вирвавшись на волю, Макі розвернувся, щоб почати сварку з Радменом. Він забув, що досі тримає скальпель. Лезо розітнуло шию анестезіолога.

Радмен закричав і схопився рукою за горло.

Макі позадкував, дивлячись на кров, що просочувалася між пальцями Радмена.

— Я не винен, — сказав він. — Я ні в чому не винен!

Медсестра закричала в інтерком:

— Викличте охорону! Він збожеволів! В операційній потрібна охорона!

Макі заковзався в слизьких калюжах крові. Кров Радмена. Кров Дженніфер Гелсі. Вона розтікалася озером. Він розвернувся і вибіг з приміщення.

За ним гналися. Він біг коридором, біг у сліпій паніці, губився в лабіринті дверей. Де він опинився? Чому все здавалося незнайомим? Потім, прямо перед собою, він побачив вікно, а за ним — кружляння снігу. *Сніг*. Холодне біле мереживо очисить його, змиє всю кров із його рук.

За спиною все ближче гупали чийсь ноги. Хтось крикнув: — *Стой!*

Макі зробив три кроки для розгону й стрибнув у прямокутник світла.

Скло розлетілося мільйоном діамантів. А тоді холодне повітря зі свистом промчало повз нього, і все стало білим. Прекрасно, кришталево білим.

Макі падав.

2

Надворі стояла спека, але водій увімкнув кондиціонер на повну потужність, і Моллі Пікер змерзла на задньому сидінні автомобіля. Холодне повітря, що вилітало з вентиляційного отвору біля її колін, здавалося, пронизувало мініспідницю наскрізь. Вона нахилилася вперед і постукала по плексигласовій перегородці.

— Даруйте, — звернулася вона. — Агов, містере? Ви не могли б прикрутити кондиціонер? Містере? — Дівчина знову постукала.

Здавалося, водій її не чув. А може, ігнорував. Моллі бачила лише його потилицю.

Тремтячи, вона схрестила голі руки на грудях і посунулася вбік, подалі від вентиляційного отвору. Не відводячи очей від вікна автівки, вона спостерігала за вулицями Бостона, що пропливали повз. Моллі не впізнавала цей район, але знала, що вони їдуть на південь. Саме про це свідчив останній знак: «Вашингтон-стріт, південь». Зараз там виднілися будівлі-коробки із заґратованими вікнами, гурти чоловіків сиділи на ганках, їхні обличчя блищали від поту. Ще навіть не червень, а температура вже під 27 градусів. Моллі могла сказати, що надворі спекотно, просто дивлячись на людей. Мляво зсутулені плечі, повільне човгання тротуарами. Моллі подобалося

дивитися на людей. Здебільшого вона спостерігала за жінками, бо вважала їх значно цікавішими. Роздивлялася їхні сукні й дивувалася, чому деякі з них убралися в чорне в літню спеку, чому товстунки з великими дупами обирали яскраві стрейчеві штани, чому ніхто більше не носив капелюшків. Вона запам'ятовувала, як ходять красуні, як ледь помітно погойдуються їхні стегна, як ідеально збалансовано ступають ноги на високих підборах. Міркувала, які невідомі їй таємниці знають вродливі жінки. Які знання передали їм їхні мами? Моллі ці уроки чомусь пропустила. Вона довго й пильно вдивлялася в їхні обличчя в надії на божественне осяяння щодо того, що робить жінок вродливими. Якою особливою магією вони володіють, що її вона, Моллі Пікер, не має.

Авто спинилося на червоне світло. На розі стояла жінка на підборах-платформах, одне стегно випнуте вперед. Як і Моллі, повія, але старша — може, років вісімнадцяти; лискуче чорне волосся розсипалося по бронзових плечах. «Чорне волосся пасувало б мені», — задумливо припустила Моллі. Було б такою собі заявою. Не проміжним кольором, як ніяке волосся Моллі — ні біляве, ні каштанове. Воно точно ні про що не заявляло. Крізь тоноване вікно машини чорнявка не могла бачити, що Моллі дивиться на неї. Але, здається, відчула це, бо повільно повернулася на платформах обличчям до авто.

Зрештою, вона була не такою вже й гарненькою.

Моллі відкинулася на спинку з дивним розчаруванням.

Автівка повернула ліворуч і продовжила рух на південний схід. Вони були вже далеко від району Моллі, в'їжджали на незнайому і загрозову територію. Спека вигнала людей із квартир, і вони сиділи, обмахуючись віялами, у затінку дверей. Їхні погляди проводжали машину, що проїжджала повз. Вони

знали, що їй не місце в цьому районі. Так само, як Моллі знала, що їй тут не місце. Куди її відправив Ромі?

Він не дав їй ніякої адреси. Зазвичай дівчині тицяли в руку надряпаний номер вулиці, і вона сама шукала таксі. Але цього разу на неї вже чекала машина на узбіччі. Гарна, без промовистих плям на задньому сидінні, без смердючих пачок з-під цигарок, запханих у попільничку. Усе було таким чистим. Вона ніколи не їздила в такій чистій машині.

Водій повернув ліворуч, на вузьку вулицю. Тут, на тротуарі, не видно було нікого. Але вона знала, що люди спостерігають за нею. Відчувала це. Порилася в сумочці, дістала цигарку й прикурила. Зробила лише дві затяжки, аж раптом безтілесний голос промовив:

— Будь ласка, загасить її.

Моллі злякано озирнулася.

— Що?

— Я сказав, загасить її. Ми не дозволяємо курити в авто.

Почервонівши від провини, вона швидко загасила сигарету в попільничці. Потім помітила крихітний динамік, вмонтований у перегородку.

— Агов? Ви мене чуєте? — запитала вона.

Жодної відповіді.

— Якщо можете, вимкніть, будь ласка, кондиціонер. Я тут замерзаю. Агов? Містере водію?

Потік холодного повітря припинився.

— Дякую, — сказала вона. І додала собі під ніс: — Вишкребку.

Моллі знайшла електричний підйомник вікна й опустила скло так, щоб з'явилася щілина. Запах міського літа, гарячий і сірчистий, увірвався всередину. Вона не зважала на спеку. Почувалася як удома. Як у всі вологі та спітнілі літа її дитинства